

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 352 af 7. August 1922 om Beskatning til Staten af faste Ejendomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 395).

Sagerne sattes til Forhandling.

Krag: Spørgsmaalet om Beskatning af fast Ejendom til Kommune og Stat, som er til Behandling i dette høje Ting i Dag, kan jo ses under forskellige Synsvinkler, og det er ganske naturligt, at den dybtgaaende og omfattende Krisetilstand, hvori Landbruget for Øjeblikket befinder sig, har sat Liv i hele dette Problem og rejst Krav om Ændringer paa dette Omraade, som fremføres med overordentlig Styrke og med stor Berettigelse. Og det er ud fra dette Krisesyndpunkt, Regeringen og Regeringspartierne hidtil har set dette Spørgsmaal. Men der kan jo ogsaa anlægges en mere almindelig Betragtning, en Betragtning uafhængig af Konjunkturerne, Betragtningen over den rimelige og retfærdige Fordeling af det Skattekrav, hvis Opfyldelse betinger Statens og Kommunernes Balance i Husholdningen, og som i Virkeligheden ogsaa er bestemende for Størrelsen af disse Administrationsomraaders Udgiftsbudgetter.

Hvor afgørende Indfyldelse end den tilstedeværende Krisetilstand har paa Kravet om den øjeblikkelige Opfyldelse af Ejendomsskatternes Nedsættelse, vil jeg dog foreløbig i de Bemærkninger, jeg her skal gøre, fæste mig ved Hensynet til Problemet i Almindelighed og Kravets Berettigelse i Belysning af Spørgsmaalet om en rimelig og retfærdig Fordeling af Skattepaalæget.

Skattereformen af 1903 fuldbyrdes jo ret langsomt, næsten gennem en Menneskealder, og den var et Barn af den Prisfaldsperiode for Landbrugsprodukter, som gennemlevedes her i Landet fra Midten af 70erne til Midten af 90erne, en Prisfaldsperiode, som følte overordentlig haardt indenfor det danske Landbrug og udløste en Produktionsomlægning, der i Tiden siden da har været af afgørende Betydning for vort Lands Økonomi. Men det var en Prisnedgangsperiode, som i langt ringere Grad følte af Bybefolkningen, navnlig Arbejderbefolkningen, som i denne Periode arbejdede sig frem til et stedse højere Lønniveau.

I Landbefolkningen følte de gamle Skatter gennem denne Periode i høj Grad uretfærdig. Hartkornskatterne hvilede paa en Matrikel, der var flere Menneskealder

gammel, og Gammelskatten, som var nedfældet uforandret med et Beløb paa 5 Mill. Kr. paa et betydeligt Tal af Landbrugs-ejendomme, vendte man sig med Styrke og med Rette imod. Skattesystemet i Byerne fulgte gennem et Aarhundrede med Hensyn til Skatteudskrivning Indtægts- og Prismiveauet, medens dette i overordentlig ringe Grad var Tilfældet paa Landet.

1903-Reformens Formaal var med faa Ord sagt dette at naa til en Aflastning af de hidtil hvilende Skatter paa fast Ejendom, saa at den øgede Byrde efterhaanden overførtes paa Indkomsterne, paalagdes efter den reelle Evne, og dette Formaal er ogsaa blevet plejet for Statsskatternes Vedkommende, men derimod ikke som Konsekvens af Lovgivningen for Amternes og Kommunernes Vedkommende; dette er efter vor Opfattelse Sagens Kærne.

Der vil altid være Strid om Skattefordelingsgrundlagets Udnyttelse. Der er dem, der gaar saa vidt, at de kræver Jorden som eneste Grundlag og Bærer af al Beskatning; denne Opfattelse er ogsaa repræsenteret her i Tinget, og vi har haft store Debatter om dette Problem, sidst i forrige Samling. Andre gaar under Tryk af Tidens Vanskeligheder saa vidt, at de kræver fast Ejendom, Landbrugsejendom først og fremmest, helt fritaget for Skat, altsaa saaledes, at al Skat kommer til at hvile paa Indkomst og Formue, medens atter andre hævder, at en direkte Formueskat uden Hensyn til Afkastningen er urimelig.

Under Hensyn til Samfundets mangeartede Behov, som har været stærkt stigende gennem Menneskealder, nærer jeg og mit Parti med mig den Opfattelse, at man i sin Skattepolitik ikke bør nærme sig nogen af disse Yderanskuelser. De Skatte-kilder, som nu flyder, maa fortsat flyde, Spørgsmaalet er kun om Forholdsmæssighed i Fordelingen af Udskrivningen, og det samlede Resultat maa blive Udskrivning efter Behov, dog saaledes begrænset, at Behovet baade skal og bør tilrettelægges, saa at Byrden bliver taalelig og ikke virker stækkende paa Initiativet, hindrende for den Kapitalopsparing paa private Hænder, som er Betingelsen for, at Erhvervslivet kan udvikle sig og hævde sig konkurrencemæssigt og prismæssigt, og som ogsaa er Betingelsen for, at nye Virksomheder i tilstrækkeligt Tal kan opstaa og dansk Ungdom sættes i Vej.

Der er mange, der mener, og mener med Rette, at vi her i Landet er kommet væsentlig paa den gale Side af denne